

Hồi 61

Danh kỹ bản sắc

Dưới sự dẫn dắt của tiểu tỷ Tiểu Thi, ba người từ chủ lâu của Tần Hoài Lâu đi qua Vũ Bình đài.

Cao Ngạn không hổ bản sắc phong lưu, cứ loanh quanh Tiểu Thi mà buông lời chọc ghẹo, Tiểu Thi bề ngoài tuy trả treo với Cao Ngạn, Yến Phi lại nhận ra Tiểu Thi không quen với tác phong Hoang nhân của Cao Ngạn, trong lòng chắc đang bực dọc.

Lưu Dụ không lưu tâm đến Tiểu Thi có uyển chuyển nghênh đón hay không, một nguyên nhân là gã không quá để ý tới Kỳ Thiên Thiên, đó không phải là gã không thích tuyệt sắc, trái lại thích muốn chết. Bất quá gã luôn luôn đối với nữ nhân nào không với tới được thì tuyệt không tự tìm phiền não mà si tâm vọng tưởng, gã thà đặt mình vào cái "sức mình có thể làm được", quán triệt tác phong luôn luôn bước vào thực tế. Thứ hai là gã đang nghĩ tới nhiệm vụ Tạ Huyền giao cho gã, hành động hạ sát "Đại Hoạt Di Lặc" Trúc Pháp Khánh.

Gã thoang thoảng cảm thấy mình nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, gã sẽ lập tức trở thành anh hùng hộ pháp của Phật môn toàn thiên hạ, mà sức ảnh hưởng của Phật môn đối với dân chúng phương Nam ghê hồn làm sao, khẳng định là có giúp ích cho tương lai của Lưu Dụ gã. Chính như sự dạy dỗ của Tạ Huyền, muốn trở thành thống soái vô địch, tất cần phải bản thân trước tiên trở thành anh hùng trong tim trong mắt của người ta.

Tạ Huyền muốn tài bồi gã, gã cần phải dùng bản lĩnh mà nắm bắt cơ hội này.

Vấn đề là... ài! Bà mẹ ta. Trúc Pháp Khánh là cao thủ có hạng trong thiên hạ, có thể là đệ nhất cao thủ của Phật môn, y mà ra tay thì mình e rằng không qua được mười chiêu. Hơn nữa Di Lặc giáo của y thanh thế như thái dương trên trời, cao thủ như mây, dưới tình huống bình thường, sợ rằng chính Tạ Huyền xuất quân, dùng hết tinh nhuệ Bắc Phủ binh cũng không đạt được mục đích.

Nếu y chịu bước chân vào Biên Hoang, hình thế liền nghịch chuyển, Lưu Dụ gã ít ra có cơ hội để thử. Đột nhiên, gã đã minh bạch, hành thích Trúc Pháp Khánh có thành công hay không, hoàn toàn phải trông vào Yến Phi vừa tỉnh dậy sau trăm ngày hôn mê, xem Điệp Luyến Hoa của chàng trình độ lợi hại cỡ nào?

Yến Phi có vẻ lo cho Cao Ngạn, bởi vì sự khác biệt giữa văn hóa Biên Hoang và văn hóa kinh thành, sự xung đột giữa văn hóa quý tộc và nhà nghèo, đêm nay có thể mất vui nếu Kỷ Thiên Thiên không chịu nổi sự trực tiếp và thô dã của Cao Ngạn. Chỉ tiếc là mình phải xuôi theo dòng nước đục này.

Trước mắt rộng rãi thoáng mát, Hoài Nguyệt Lâu bờ đối diện lơ lửng dưới bầu trời đêm, cao năm tầng, đại biểu cho kiến trúc nghệ thuật xây bằng gỗ đang rầm rộ đương thời.

Cảnh sắc sông Tần Hoài cuộn chảy không ngừng lại lọt vào rèm mắt, thì ra đã đến trước Vũ Bình đài.

Tiểu Thi chợt run giọng, tỏ ra kinh ngạc, kêu lên: "Tiểu thư! Người...".

Cao Ngạn lập tức toàn thân giật nảy lên, đôi mắt phát sáng, nhìn nữ tử đang dựa bên cửa trên bậc cấp, trợn mắt há mồm, triệt để bị vẻ đẹp của đối phương hấp hồn.

Lưu Dụ và Yến Phi cũng nhìn đến ngây ngốc, lại là vì nguyên nhân khác, không phải là bị dung nhan tuyệt thế của nàng làm chấn động.

Lưu Dụ thì không khỏi so sánh Vương Đạm Chân với nàng, chợt phát giác mình vẫn chưa quên mình không có tư cách hái đóa hoa danh môn.

Yến Phi thì hoang mang, ba người bọn họ là cái gì chứ? Kỷ Thiên Thiên chịu gặp bọn họ đã là ân sủng quá sức rồi, sao còn phải thân hành đến dưới lầu theo kiểu bậc dưới đón bề trên mà ngênh tiếp? Lễ nào mặt mũi Tạ An thật to tát đến như vậy?

Kỷ Thiên Thiên tựa nửa người bên cửa, sức sống toát ra từ trong nét mềm mại ẻo lả của dạng mỹ nhân dịu dàng yếu ớt, đã mâu thuẫn lại tương phản. Toàn thân y phục màu vàng, gương mặt không trát chút phấn son, hông bó thắt lưng lụa, hiện hết thể hình duyên dáng của nàng. Sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng chỉ tới nước này là cùng, không hơn được.

Kỷ Thiên Thiên nhìn bọn họ không chớp, một tia cười từ từ chậm chậm thoáng qua khóe môi, sau đó khuếch triển thành nụ cười xán lạn hơn cả bầu trời đầy sao, vui vẻ đi xuống bậc cấp đón tiếp, hướng tới Cao Ngạn tươi cười: "Vị này nhất định là Cao công tử, Thiên Thiên nếu có chậm chạp, xin đừng khiển trách".

Lưu Dụ cuối cùng đã phát hiện chỗ dị thường, quay sang nhìn Yến Phi, đánh đổi một cái nhìn, biết Yến Phi cũng như hắn, đang bàng hoàng khó hiểu.

Nhưng hắn lại biết Cao Ngạn đã từng nhiều lần cầu kiến Kỷ Thiên Thiên mà đều bị cự tuyệt, cho nên Kỷ Thiên Thiên mới nói đừng trách nàng chậm chạp".

Cao Ngạn không có cách nào khống chế lấy mình lên tiếng: "Trời ơi! Thiên Thiên còn hoàn mỹ hơn cả trong tưởng tượng của ta".

Tiểu Thi nghe vậy lập tức biến sắc, không nhìn được bức bối trong lòng.

Yến Phi và Lưu Dụ lập tức trong lòng kêu không hay! Cao Ngạn không những không chọn lời, còn vô lễ dám gọi Kỷ Thiên Thiên là "Thiên Thiên", người gọi được đó giờ chỉ có Tạ An.

Bọn họ đã sớm đoán Cao Ngạn sẽ làm hư sự, chỉ là không nghĩ tới câu nói đầu tiên là bậy liên, tàn cục làm sao mà thu thập? Quá thất lễ rồi!

Không ngờ chuyện làm cho người ta khó tin lại xảy ra đều đều trước mắt hai người, Kỷ Thiên Thiên không những không nổi giận, mà còn cười tươi tắn hỏi lễ: "Cao công tử đừng khen bậy Thiên Thiên, hoàn mỹ vô khuyết có gì là hay chứ?".

Tiểu Thi do bức tức hành vi của Cao Ngạn, thành ra không hiểu nổi tiểu thư nhà ả, bằng vào tính khí của Kỷ Thiên Thiên, sao lại chịu nhìn Cao Ngạn vô lễ như vậy, không trực xuất hấn ra khỏi Vũ Bình đài mới quá lạ.

Kỷ Thiên Thiên mục quang dời lên mặt Yến Phi, nở nụ hàm tiếu: "Là Yến công tử, có đúng không?".

Yến Phi kinh ngạc: "Bọn ta lần đầu gặp mặt, Thiên Thiên tiểu thư sao có thể nhận ra ta là Yến Phi mà không phải là Lưu Dụ huynh?".

Kỷ Thiên Thiên liếc chàng một cái có thâm ý, dịu giọng: "Người Thiên Thiên yêu kính nhất là cha nuôi, mà công tử chính là người cha nuôi gần đây hể đến Vũ Bình đài là nói tới nhiều nhất, Thiên Thiên sao lại không biết người được chứ?".

Yến Phi nghe vậy ngậm miệng không nói gì được, thoáng cảm thấy dạ yến phong lưu đêm nay không đơn giản như bề ngoài, nếu không Kỷ Thiên Thiên không thể "nhiệt tình như lửa" như vậy, phạm vào tác phong nhất quán coi thiên hạ nam tử như không của nàng, nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Lưu Dụ nghiêm túc chờ đợi, quả nhiên, Kỷ Thiên Thiên tựa như đắm đắm tình cảm, mục quang dụ hoặc cao độ từ Yến Phi chuyển qua người gã, vẫn ngọt ngào cười tươi, nhẹ giọng: "Cuối cùng đã gặp được đại anh hùng lập hạ kỳ công trong chiến dịch Phì Thủy, ngôi sao sáng chói nhất trong Bắc Phủ binh. Thiên Thiên đêm nay hân hạnh quá, có thể ở Vũ Bình đài khoản đãi ba vị quý khách. Tiểu Thi, dẫn đường. Ba vị, mời".

Bốn cái ghế bày một bên cửa sổ trong Vũ Bình đài, vây thành một vòng nhỏ, ghế cách nhau không tới năm bước, không khí thân thiết, hiển thị vị tài nữ mỹ lệ này không coi bọn họ là người xa lạ.

Cao Ngạn ngồi ở vị trí chủ khách, mặt sau là Tần Hoài hà, mặt trước là Kỷ Thiên Thiên, chỉ nhìn thần tình của hắn là biết hắn đang bình bồng trên mây, thần hồn diên đảo.

Lưu Dụ và Yến Phi chia nhau ngồi tả hữu, đều hơi có cảm giác như đang trong mộng chứ không phải thật, không tin Kỷ Thiên Thiên chịu chiêu đãi bọn họ như vậy.

Yến Phi nhìn mấy chén rượu vừa mới rót mỹ tửu, một luồng hơi thơm lợ lạt bay vào mũi, than lên: "Nếu ta không đoán lầm, màu rượu vàng lợt, trong suốt như vậy, hương vị thuộc loại rượu trắng, chắc là cực phẩm Tiên Tuyền tửu đến từ Hải Nam, rượu này khó có phi thường, Thiên Thiên tiểu thư quả là thần thông quảng đại".

Kỷ Thiên Thiên hoan hỉ: "Yến công tử nhãn quang cao minh, thứ này quả là Tiên Tuyền tửu, hiện tại trong hầm rượu còn lại một đàn, còn bao nhiêu thì cha uống hết rồi".

Ngồi đối diện với giai nhân như vậy, thêm vào mỹ cảnh Tần Hoài, đặt mình trong thánh địa Vũ Bình đài mà tất cả các khách phong lưu của Kiến Khang thành đều hướng về, Lưu Dụ cảm thấy dễ chịu tự tại, dâng lên niềm cảm nhận say người vô ưu vô lự đã lâu rồi không có được, cười nói: "Theo ta thấy, Yến huynh đúng là cái mũi lợi hại, mắt chỉ làm phụ trợ thôi".

Cao Ngạn mắt không rời khỏi Kỷ Thiên Thiên, chưa uống tới mười ngụm rượu đã say không vì rượu mà vì người, không ngờ nói không nên lời, mấy lời nói vốn đã ngàn tư vạn lự chuẩn bị, lại không còn dùng được nữa.

Kỷ Thiên Thiên nhắc chén: "Thiên Thiên kính ba vị một chén trước".

Tiểu Thi thoát ra ngồi sau lưng Kỷ Thiên Thiên, theo hầu sát cạnh.

Bọn Yến Phi liền nâng chén, ai ai cũng đều cạn sạch.

Cao Ngạn phấn chấn: "Thật là hảo tửu, gần sánh được với Tuyết Giản Hương của Đệ Nhất Lâu".

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt xinh đẹp lập tức sáng lên, càng làm cho nàng kiêu diễm hơn nữa, có vẻ như tự nói với mình, tiếp miệng: "Đệ Nhất Lâu của Biên Hoang Tập?".

Cao Ngạn hưng phấn hỏi: "Thiên Thiên không ngờ biết tới Đệ Nhất Lâu của Biên Hoang Tập?".

Kỷ Thiên Thiên liếc hắn một cái, nhẹ nhàng đáp: "Cả lão bản của Đệ Nhất Lâu là Bằng Nghĩa, nô gia cũng biết mà". Tiếp đó nhìn Yến Phi chu miệng cười tươi, long lanh mắt dụ giọng: "Yến công tử còn mỗi ngày ở trên lầu hai của Đệ Nhất Lâu, ngồi ở cái bàn dành riêng cho người, uống Tuyết Giản Hương mà Đệ Nhất Lâu cung ứng miễn phí".

Cao Ngạn bị đôi mắt đẹp của nàng buông rời, lập tức hỗn phách lìa khỏi xách, không biết bay tới đâu rồi.

Yến Phi cũng nổi hứng, lòng kêu lợi hại, bất cứ biểu tình và thần thái nào của nàng cũng đều lôi cuốn đến cực điểm, quả là vưu vật trời sinh, không lạ gì đứng đầu Tần Hoài.

Lưu Dụ cũng nhìn đến hoa mắt bối rối, nhin không được nhập bọn: "Thiên Thiên tiểu thư có phải thường giả trang đến Biên Hoang Tập dò thám tin tức?".

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt trào dâng thần sắc nóng rực làm cho người ta khó lý giải, mục quang dõi ra đêm sao ngoài cửa sổ, đáp ôn nhu vô hạn: "Biên Hoang Tập là địa phương thần bí mà Thiên Thiên khao khát nhất trước mắt, may là hạnh vận giáng lâm lên người Thiên Thiên, vì đêm nay Thiên Thiên sẽ lên đường đến Biên Hoang Tập".

Yến Phi, Cao Ngạn và Lưu Dụ nghe vậy đều trợn mắt há mồm, đưa mắt nhìn nhau.

Cao Ngạn nuốt một ngụm nước miếng, gian nan lắm mới lên tiếng được: "Đêm nay?".

Kỷ Thiên Thiên mục quang quay lên mặt hắn, thần nhiên như không có chuyện gì: "Đương nhiên là đêm nay, tất cả bọn ta cùng ngồi chung một thuyền".

Cao Ngạn hai mắt chớp chớp, thoát miệng: "Bà mẹ ta!".

Yến Phi lòng kêu hồng rồi, nghiêm mặt trầm giọng: "An công biết chuyện này chứ?".

Kỷ Thiên Thiên trước hết hướng về phía Tiểu Thi thị ý đem đồ ăn lên, sau đó dịu dàng đáp: "Cha nuôi trước giờ đâu có lo cho tôi, thường nói, chịu nhận người ta lo cho thì không phải là Kỷ Thiên Thiên. Ông biết tôi sẽ ly khai Kiến Khang, nhưng đương nhiên không biết tôi đi Biên Hoang Tập, còn tùy vào các người có muốn đi chung không".

Lưu Dụ và Yến Phi bắt đầu minh bạch Kỷ Thiên Thiên vì sao lại đối đãi bọn họ như vậy, bởi vì nàng từ bên Tạ An tất đã biết Yến Phi và Cao Ngạn đêm nay lập tức lên đường đi Biên Hoang Tập, cho nên muốn làm tròn mộng mơ ấp ủ mà theo bọn họ đi.

Cao Ngạn vẫn đang kêu mẹ cha trong lòng, có thể gặp mặt Kỷ Thiên Thiên một lần đã là ông trời mở mắt, hiện tại còn có thể dẫn Kỷ Thiên Thiên "mang về" Biên Hoang Tập, vậy thì còn gì hay bằng?

Yến Phi hỏi: "Thiên Thiên tiểu thư có biết ta và Cao Ngạn chuyến này về Biên Hoang Tập là đem mạng đi đánh nhau không? Thiên Thiên tiểu thư là mỹ nhân yếu đuối không ra gió được, phong hoa tuyết đại như vậy, Biên Hoang Tập lại là hiểm địa cường

quyền võ lực, có khác gì là chui mình vào đầm sâu đầy cá sấu, Thiên Thiên tiểu thư có dẫn do kỹ chưa?".

Kỷ Thiên Thiên cười tươi tắn, dịu giọng: "Người không phải là bảo tiêu xuất sắc nhất Biên Hoang Tập sao? Muốn người thì tốn bao nhiêu tiền? Xin cứ nói rõ giá!".

Yến Phi gần như hết hơi, chỉ Cao Ngạn: "Đều là người gây ra họa! Mau khuyên Thiên Thiên tiểu thư bỏ qua ý đó đi".

Cao Ngạn lập tức bán đứng Yến Phi, mừng rỡ nói: "Thiên Thiên nàng thật có nhãn quang, Yến đại hiệp của bọn ta chính là muốn về Biên Hoang Tập làm người có quyền uy nhất, có sự bảo hộ của y, Biên Hoang Tập bảo đảm sẽ đủ kích thích vui chơi".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ thốt: "Sự tình quyết định như vậy đi! Bọn ta uống một chén vì Biên Hoang Tập!".

Cao Ngạn là người đầu tiên nâng chén, mới phát giác là chưa châm rượu, còn Tiểu Thi đã đi xuống lầu xử lý vụ đồ ăn, cho thấy dĩ nhiên là hấn thần hồn điên đảo, đầu óc mê muội.

Kỷ Thiên Thiên yêu kiều đứng dậy, cầm hồ rượu dờ động gót sen, kéo theo một hương thơm thanh xuân khang kiện, đến trước Lưu Dụ vài bước, quỳ gối ngồi lên bắp chân, tươi cười châm rượu cho Lưu Dụ một cách khả ái.

Ở xa nhìn sắc đẹp đã xán lạn, càng gần càng đẹp hơn nữa! Hơi thở thơm tho dụ hồn, da thịt trong ngần như mỹ tửu rót vào chén. Tươi đẹp thiên nhiên, dáng nét yêu kiều đường cong tuyệt mỹ, ai có thể không gục ngã chứ?

Bất quá, định lực của Lưu Dụ hiển nhiên cao hơn Cao Ngạn xa, mục quang lần theo gương mặt tươi tắn của nàng lần đến cái cổ thon dài ưu mỹ như thiên nga lộ ra khỏi cổ áo, trầm giọng: "Thiên Thiên tiểu thư đi Biên Hoang Tập, thật ra có tính toán gì? Không lẽ chỉ muốn đi xem một lần?".

Kỷ Thiên Thiên thần tình chuyên chú nhìn mỹ tửu rót vào chén, thở nhẹ một hơi thơm lừng: "Nô gia đến Kiến Khang đã quá hai năm, ban đầu chuyện gì cũng thấy tân kỳ lý thú, hiện tại lại chừng như ngày mai hay ngày sau sẽ có chuyện xảy ra, Biên Hoang Tập lại là nơi hấp dẫn mọi người nhất, mỗi ngày đều có biến hóa. Thiên Thiên đến Biên Hoang Tập chính là muốn nhúng mình vào giữa tình huống kỳ diệu đó".

Nói xong mỉm cười đứng dậy, chuyển qua hầu Cao Ngạn.

Yến Phi lúc này không còn trách Cao Ngạn "trầm mê mỹ sắc" nữa, bởi vì tú khí và phong vận ép bức dồn đến của Kỷ Thiên Thiên quả là ma lực của mỹ nữ phát huy đến mức lâm ly tận cùng. Chàng cười khổ: "Biên Hoang Tập đã không còn là Biên Hoang

Tập trước đây nữa, chuyện xây dựng lại chắc còn chưa hoàn thành, là miếng thịt mỡ mà thế lực đủ mọi nơi thêm thuồng; nếu trước đây là dòng nước chảy xiết, thì hiện tại đã là biển dữ sóng gào. Ta và Cao Ngạn thì không còn đường chọn lựa, tiểu thư hà tất phải dẫn thân mạo hiểm?".

Kỷ Thiên Thiên cuối cùng đã đến trước mặt chàng, ngồi xuống với tư thái uy mỹ, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn: "Chính là ở địa phương không có phép tắc đó, có thể sống còn mới là một thứ ý nghĩa, người ta đã chán ngán sinh hoạt ở Kiến Khang rồi, chán ngán sự dòm trộm say sưa mơ mộng của đám cao môn đại tộc rồi. Cha nuôi ngày mai ra đi, Kiến Khang còn có gì đáng là nơi để Thiên Thiên lưu luyến chứ? Cho nên muốn đổi hoàn cảnh. YẾN công tử của tôi ơi, Thiên Thiên không phải là nữ lưu yếu ớt, có đủ năng lực bảo vệ lấy mình, chỉ cần người có hảo tâm phù trợ bên mình, Thiên Thiên sẽ như cá gặp nước, hưởng thụ tư vị không có ai quản thúc, xin đừng làm Thiên Thiên thất vọng, được không?".

Tiếp đó vui tươi châm rượu cho Yến Phi.

Yến Phi bị nàng dồn tới mức khó lòng từ chối, than nói: "Biên Hoang Tập đã loạn đến thế, còn thêm vào một đại mỹ nhân như nàng, thật không biết sẽ loạn đến nước nào".

Kỷ Thiên Thiên hoan hô một tiếng, yêu kiều đứng dậy, quay sang Cao Ngạn và Lưu Dự: "Cao công tử và Lưu công tử làm nhân chứng cho Thiên Thiên, Yến công tử đã mở miệng vàng, cho phép lời yêu cầu của Thiên Thiên".

Cao Ngạn hứng chí, lớn tiếng: "Đó mới là Yến Phi mà ta quen biết, trời không sợ đất không sợ. Khà! Thiên Thiên, ta phải dạy nàng một khóa trước đã, chỉ nàng lối nói chuyện thô thiển, nếu không sẽ chịu lỗ ở Biên Hoang Tập đó".

Nhìn Yến Phi mặt mày bất lực, Lưu Dự cười hì hì: "Cao Ngạn, ta cảnh cáo người, đừng có làm càn dạy hư Thiên Thiên tiểu thư".

Kỷ Thiên Thiên về lại chỗ cũ, lúc này Tiểu Thi đã dẫn bốn tiểu tỳ mang lên đồ ăn tinh mỹ, sau khi sắp bày xong, Kỷ Thiên Thiên nâng chén kính rượu, ba người ôm ấp tâm sự cạn hết liền.

Kỷ Thiên Thiên lại ân cần mời mọi người cầm đũa, Cao Ngạn hưng phấn hỏi: "Thiên Thiên có thu thập hành trang chưa?".

Kỷ Thiên Thiên mặt tươi như hoa, đáp: "Đã thu thập sẵn rồi, chỉ cần Cao công tử ra lệnh một tiếng, lập tức có thể khởi hành. Hành trang của người ta không nhiều, chủ yếu là y phục, nhạc khí và đồ trang sức, rương lớn rương nhỏ tổng cộng ba chục".

Lưu Dụ thất thanh: "Còn nói là không nhiều!".

Cao Ngạn liền thốt: "Không nhiều! Không nhiều! Bọn ta có cần xin Huyền soái đổi một chiếc thuyền lớn hơn không?".

Tiểu Thi nói: "Thuyền đã đợi ở bến rồi, là thuyền lớn hai cột buồm".

Kỷ Thiên Thiên thốt: "Vậy còn không cho người khiêng đồ lên thuyền đi?".

Tiểu Thi tuân mệnh đi ra.

Yến Phi thấy sự đã định, lòng nghĩ chuyến này về Biên Hoang Tập, có không muốn xả lảng một phen cũng không được. Chỉ là ứng phó tranh đấu với đám hán tử Hán Hồ phong lưu như Cao Ngạn mà lo cho Kỷ Thiên Thiên cũng đã đau đầu quá rồi.

Bất quá chuyện đã như vậy, còn có gì hay để nói nữa.

Đến phiên Cao Ngạn vùi Kỷ Thiên Thiên uống rượu, không khí càng nhiệt náo hẳn.

Lưu Dụ lại trầm ngâm không nói gì.

Yến Phi ngạc nhiên: "Lưu huynh có tâm sự sao?".

Cao Ngạn và Kỷ Thiên Thiên ngưng đưa dĩa, nhìn gã xem có nói gì không.

Lưu Dụ trầm ngâm một hồi, nói gãy gọn: "Ta đêm nay cũng theo các người đi Biên Hoang Tập".

Kỷ Thiên Thiên vui mừng: "Vậy thì càng nhiệt náo".

Cao Ngạn hồ hởi: "Hảo tiểu tử!".

Lưu Dụ không lý gì tới Cao Ngạn ám chỉ gã là vì Kỷ Thiên Thiên mà hạ quyết định đó, nói: "Huyền soái tạm thời cũng không cần ta, Biên Hoang Tập lại là nơi tốt nhất để học hỏi kinh nghiệm, hơn nữa còn chưa hoàn thành nhiệm vụ Huyền soái giao phó, lại sợ Yến huynh quen độc lai độc vãng, khó ứng phó hình thế phức tạp của Biên Hoang Tập, cho nên sau khi nghĩ kỹ, ta quyết định đi cùng Yến huynh đến Biên Hoang Tập".

Yến Phi trong lòng trào dâng hào tình vạn trượng, gật đầu: "Thời gian không còn nhiều! Mấy chuyện khác lên thuyền rồi thương lượng nữa!".

- o O o -